
שיעור קעב

מל"ת קל. קבט.

מצוה קל שהזהירנו מאכול בשר קדשים שנטמא. והוא אמרו
יתעלה והבשר אשר יגע בכל טמא וגו'. ומי שעבר
ואכל לוקה, ובשני מגמרא פסחים (דף כ"ד:) אמרו טומאת הגוף
בכרת טומאת בשר בלאו. וכבר התבארו משפטי מצוה זו בי"ג
מזבחים. (צו את אהרן, שם י"ט):

מצוה קבט שהזהירנו מלאכול כל טמא קדשים. והוא אמרו
יתעלה ביולדת בכל קדש לא תגע. ולשון ספרי מה
מקדש הנכנס בו בטומאה ענוש כרת אף קדש האוכלו בטומאה
ענוש כרת, ויורה זה באמרו לא תגע באיש אשר יאכל קדש בטומאה
בזדון כמו שנתבאר במכות, והוא אמרו שם (דף י"ד:) טמא שאכל
את הקדש בשלמא ענוש דכתיב והנפש אשר תאכל מבשר זבח
השלמים אזהרה מגלן אתיא מבכל קדש לא תגע, ושם אמרו אזהרה
לאוכל אתה אומר אזהרה לאוכל או אינו אלא לנוגע תלמוד לומר
בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא מקיש קדש למקדש מה
מקדש יש בו נטילת נשמה אף קדש יש בו נטילת נשמה ואי לנגיעה
מאי נטילת נשמה איכא אלא לאכילה ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה
למימרא דנגיעה כאכילה. ומזה הכתוב יתבאר לך שטמא שאכל את
הקדש חייב כרת אם היה מזיד ואם היה שוגג יקריב קרבן עולה
ויורד כמו שזכרנו בע"ב ממצות עשה. וכבר התבארו משפטי מצוה
זו בי"ג מזבחים.